

Са Светим Савом на пут кренусмо

Драга наставнице,

Јављам се са предивног путовања са нашим Растком. Пешачимо и пролазимо кроз чисте, зелене шуме Србије. Питам се како смо само могли да унишимо ову дивну природу. Ваздух је предиван, а реке бистре. Деца весело, боса, трчкарају по трави. Растко ни не слуги да шума, траве и бистрих река сада још само ретко где има. То је моја тајна.

Величанствени замкови остављају ме без даха. По гардероби људи, закључујем да смо у средњем веку. Толико су вредни и без много алата стварају чуда. Све је онако како сте нам Ви, занимљиво, причали на часовима. Дочарали сте нам величину Светог Саве са толиким дивљењем да смо ми стварали слике које и данас памтимо.

Растко ми прича о његовим плановима да оде на Свету гору. Размишља како да савлада све препреке. У њему се боре мисли и жели да помогне Србији у ратовима, али он је мирољубив. Неко би помислио да је кукавица и да жели да се склони од борби. Али, напротив, он је храбар и у његовим очима се види одлучност. Не види смисао ратовања и борби и сматра да се мирноћом и љубављу могу решити све несугласице. Дивим се тој његовој особини. Како бих волела да се и данас људи труде да се све реши мирно и да не буде никад више ратова. Наш народ је толико ратовао и толико невиних људи је страдало. Не смем ни да помислим колико би то Растка растужило, када би само знао. Кренули смо његовим путем, али питам се да ли смо и даље на његовом путу. Рекла сам му, ипак, да чувамо наш језик, веру, писмо, цркве и наше светиње.

Занимљиво ми је да му и животиње прилазе и да га сматрају пријатељем. Знам да животиње осећају ко је добар човек и као да знају да је принц и да треба да га поштују. И то треба да нам буде стално у мислима да будемо добри према животињама.

Невероватно ми је колико је мудар, иако је веома млад. Као да има много више година и знања, веома брзо учи и запамти све што види и што нас окружује. Упијам сваку његову реч да морамо бити школовани, лепо васпитани, да поштујемо старије, да уважавамо туђа мишљења, да се не свађамо, само да износимо своја запажања. Питао ме је да ли је тако и данас. Уплашило ме је то његово питање. Нисам знала шта да му одговорим. Како да разочарам неког ко је свој живот провео у труду да обезбеди свима доступно школовање? Како да му кажем да, на овом свету, после толико векова, још увек постоје деца која, на жалост, не могу да се школују.

Зазвонио ми је телефон који сам подесила да ме пробуди. Синоћ сам размишљала како је брзо прошао распуст. Срећна што имамо могућност да идемо у школу. То смо посебно схватили у овом периоду кад нам је школа, због пандемије, била ускраћена. Сад смо још свеснији колико нам је учење о Светом Сави важно и колико, с љубављу, треба да чувамо сећање на његова дела.

Каруовић Данијела, VII2